

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník IV / Číslo 11

listopad 1999

Cena 8 Kč

Z obsahu:

Kristus Král
STRANA 3

Kněžský den
STRANA 4

Břmování ve věznici
STRANA 5

Rozhovor:
Tomasz Dziedicz
STRANA 8-9

XX. diecézní setkání
STRANA 10

Jako kamínky
do mozaiky
STRANA 14

Konference
křesťanských umělců
STRANA 16

Redakce Zdislavy přeje všem svým čtenářům, aby se během celé adventní doby snažili co nejvíce se přiblížit k našemu Pánu, který se kvůli nám rozhodl přijít na svět do našich lidských podmínek. (strana 3)

Foto Lukáš Bajer

Biskupská synoda o Evropě

Od 1. do 23. října se v Římě konala Druhá mimořádná biskupská synoda o Evropě, při níž 175 biskupů a 50 dalších účastníků hodnotilo současnou situaci církve na Starém kontinentu a vyhlídka a úkoly do budoucnosti. Členové synody vyjádřili podporu sjednocování Evropy. Konstatovali však také ztrátu prestižního postavení církve a představitel řádu oblátů z Německa P. Heinz Wilhelm Steckling dokonce navrhl začít používat misijní způsoby práce.

Účastníci synody se vyslovili pro nový, realistický vztah katolické církve k islámu, který je vzhledem ke stoupajícímu počtu přistěhovalců z islámských zemí stále aktuálnější. Někteří teologové představují islám takovým způsobem, že se rozdíl mezi Koránem a Biblií prakticky ztrácejí. Na druhé straně se mnozí křesťané, kteří žijí v islámském světě, cítí být utiskováni.

Souhlasný potlesk vyvolalo doporučení kardinála Carla Maria Martiniho z Milána na svolání nového koncilu katolické církve, který by se měl zabývat aktuálními problémy, které sebou přináší moderní život. Kardinál uvedl například nedostatek kněží, úlohu ženy v životě společnosti i církve, podíl laiků při řízení církve, otázky sexuality a manželské etiky, praxi pokání, ekumenismus a další témata.

Kuriální kardinál Joseph Ratzinger ve svém příspěvku vyzval církev, aby stále více otvírala své hranice a celou svou existenci představovala trvalé pozvání pro všechny. Na druhé straně musí uchovávat svůj jedinečný profil, který jí dodává originální vlastnosti, odlišné od sekulárního světa.

Pokroku bylo dosaženo na poli ekumenismu, výrazem čehož bylo společné prohláše-

ní o ospravedlnění podepsané katolickou církví a světovou luteránskou federací koncem října v Augsburgu.

Kardinál Miloslav Vlk byl zvolen členem rady biskupů, která bude dále zpracovávat materiály synody.

Poselství Druhé mimořádné biskupské synody o Evropě bylo zároveň s jeho prezentováním zveřejněno na internetových stránkách Vatikánu (www.vatican.va); česká verze se nachází na informačním serveru ČBK (<http://cbk.cirkev.cz>).

Sociální katechismus

Vatikán/KNA: Katolická církev připravuje k vydání příručku k otázkám sociální nauky. „Sociální katechismus“ vypracovala Papežská rada Iustitia et Pax a jeho vydání bylo oznámeno na nedávno skončené biskupské synodě o Evropě. Katechismus má být publikován u příležitosti mezinárodního Dne práce 1. května 2000 v Římě.

Statistika má cenné údaje...

Herder Korrespondenz: Podle nejnověji zjišťovaných údajů se téměř dvě třetiny Madarů domnívají, že v jejich zemi je více lidí s náboženským přesvědčením než před 10 a 20 lety. Tyto názory jsou potvrzeny čísly: počet těch, kteří se hlásí k náboženství se zvýšil ze 46% v roce 1978 na 69% všech obyvatel v roce 1997.

Počet katolických křesťanů vzrostl podle Statistické ročenky církve mezi roky 1978 a 1997 ze 756,5 milionů na více než jednu miliardu. Ze 100 obyvatelů jsou v Americe 62, v Evropě 40, v Africe 15 a v Asii 3 katolíci.

Přeplněný seminář

Zlaté Pobřeží/KNA: Zatím-

co mnohá církevní společenství na „Západě“ pocítují nedostatek kněží a řada seminářů je poloprázdných, má kněžský dorost v západoafrickém Zlatém Pobřeží dlouhé čekací lhůty. Kvůli omezené kapacitě kněžských seminářů musí uchazeči absolvovat přijímací testy. K rozšíření kapacity seminářů chybí především finanční prostředky.

Papež k podpisu společného prohlášení katolíků a luteránů

Vatikán/VIS: Za mezník na nesnadné cestě obnovení plné jednoty křesťanů označil papež Jan Pavel II. v neděli 31.10. podepsané společné prohlášení katolíků a luteránů k nauce o ospravedlnění. Při pravidelné modlitbě Anděl Páně na Svatopetrském náměstí Svatý otec zdůraznil, že prohlášení bylo podepsáno právě v Augsburgu, v němž byl v roce 1530 sepsán jeden z rozhodujících dokumentů luterské reformace — „Confessio Augustana“. Papež označil prohlášení za cenný příspěvek k očištění historické paměti a ke společnému svědectví víry.

Dále Svatý otec připomněl, že účastníci nedávné biskupské synody o Evropě, jíž se také účastnili delegáti jiných křesťanských církví, označili ekumenickou cestu za znamenit naděje pro kontinent, na němž došlo k bolestnému rozdělení křesťanů.

Záplava elektronické pošty pro papeže

Vatikán/KNA: Papež Jan Pavel II. obdržel tolik elektronické pošty, že se jeho e-mailová schránka „ucpala“ a je nepřístupná z internetových stránek Vatikánu, jak uvedl vatikánský mluvčí *Joaquin Navarro-Walls* pro italský časopis „Panorama Next“. I po tomto opatření přichází denně do Vatikánu přibližně 400 e-mailů. Mluvčí dodal, že je žádoucí, aby se věřící se svými otázkami obraceli nejdříve na své duchovní správce, nikoliv přímo na papeže.

Navarro-Walls zdůraznil, že Svatý otec nadále sleduje vývoj internetu, který ho velmi zajímá jako sdělovací prostředek nesmírného dosahu.

Informační servis ČBK
www.cbk.cz

Zdislava — měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství
Římskokatolická farnost Janov nad Nisou,
Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/38 00 15
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz
Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomerice@unl.pvtnet.cz
Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. Mgr. Michal Podzimek.
Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Ing. Jan Macek
Jazyková úprava tohoto čísla: V. Fišerová
Tiskne: Římskokatolická farnost Jablonec nad Nisou
Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.
Distribuce: redakce — roční předplatné 125 Kč včetně poštovního, při hromadných objednávkách sleva
Registrace: MK ČR 7397
ISSN 1211-3042
Ročník IV., číslo 11
Datum vydání: 14. 11. 1999
Uzávěrka příštího čísla: 2. 12. 1999
Cena jednoho čísla: 8 Kč
Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p.
OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v listopadu

Narozeniny

2. 11. Antonín Hladký SDB — 73 let
3. 11. František Jirásek — 53 let
4. 11. Karel Kousal — 80 let
4. 11. Jindřich Bernard Thebes — 71 let
4. 11. Miroslav Zedníček — 68 let
4. 11. Jan Rajlich OP — 45 let
4. 11. Leopold Paseka — 40 let
5. 11. Antonín Audy — 57 let
6. 11. Werner Horák — 55 let
8. 11. Mons. Josef Koukl — 73 let
8. 11. Václav Hlouch — 66 let
11. 11. Jacek Zyzak MS — 33 let
14. 11. Petr Kubíček — 37 let
17. 11. Jaroslav Čuřík SDB — 78 let
18. 11. Rudolf Prey — 60 let
18. 11. Ladislav Nádvozník SDB — 37 let
23. 11. Vladimír Sluka — 74 let

Výročí svěcení

3. 11. Antonín Košmidek — 3 roky
4. 11. František Pospíšil SDB — 37 let
4. 11. Jan Rajlich OP — 16 let
9. 11. Miloš Raban — 14 let

Advent

Než vyjde další číslo Zdislavy, začne už 28. listopadu advent.

„Pán přijde, opakujeme často v adventní době. Ale copak už tu není? Můžeme si to osvětlit na příkladu,“ říká P. Raoul Plus. „Když jedeme vlakem, říkáme třeba: Teď přijde Český Brod, pak přijde Kolín, potom Pardubice... Ty stanice k nám ale nepřijdou, my sami přijdeme k nim — a to do té míry, jak se k nim budeme blížit. Pán přijde — ale také jen natolik, nakolik my se k němu budeme přibližovat.“

Redakce Zdislavy přeje tedy všem svým čtenářům, aby se během celé adventní doby snažili co nejvíce se přiblížit k našemu Pánu, který se kvůli nám rozhodl přijít na svět do našich lidských podmínek.

Vážení čtenáři,

Jak jsme slíbili, bude příští číslo obsahovat zvýšený počet stran. Protože chceme, abyste dostávali co nejpestřejší a nejzajímavější časopis, dovoluujeme si Vás poprosit o pomoc při jeho naplnění. Období Vánoc je plné kulturních, charitativních i jiných akcí, o kterých bychom rádi v příštím čísle informovali, avšak při tom se neobejdeme bez Vaší pomoci. Můžete však přispět i články s jinou tematikou, fotografiemi či vlastními obrázky.

Vaše redakce

Kristus král

Koupil jsem si kreslenou bibli. Knihu, která vzbudila rozruch svojí netradiční formou. Obrázek za obrázkem znázorňuje příběhy obou Zákonů. Autor vkládá do úst postav slova, která sice nemáme v Bibli zaznamenána, která však dokreslují atmosféru příběhu. Tak například: Když římské vojsko bičují Pána Ježíše, baví se mezi sebou: „Tak kdo dá první (ránu)?“, „Ale pozor, víte, musí zůstat naživu, alespoň trochu...“ Možná, že se ve skutečnosti vojsko vysmívalo židovskému trestanci jinak, ale smysl je jasný:

Kristus má být mrzačen, týrán, ale nesmí být doražen. Dábel a svedený svět si s ním chce ještě nějakou tu hodinu „pohrát“. Chce vidět Krále na křížové cestě, pomalu ho vidět umírat, vysmívat se jeho trnové koruně. Chce zkrátka dokázat, že On není žádný král, ale jen bezmocná loutka, šašek, kterému se nic nepovedlo, který prohrál svou dějinnou roli.

Dnes důtky dopadají na Kristovo tělo v jeho „mystické podobě“, na církev. Alespoň u nás to je dobře vidět. Církev je pro mnohé šaškem, loutkou, karikaturou, která má tak nanejvýš posloužit jako kulturní vložka do „programu moderního člověka“. Ale jinak si do ní může každý kopnout nebo na ni plivnout — v politice, v médiích, ve škole, na pracovišti...

A o krále, který se nechce bránit silou, který ukazuje na království, které „není z tohoto světa“, o takového krále neměl a nemá „svět“ vážný zájem.

Přesto ale nikdo z nich Krista „nedorazí“. Jen se čeká — jako tehdy na Golgotě — až sám vydechne naposled. Církev nikdo nepostaví mimo hranice společnosti. Je tam jen odsouvána: někde nezajmem, jinde pomlouváním, nactiutrháním, zveličováním chyb a hříchů... A daří se to. Jsou již oblasti, kde Kristus „vydechl naposled“ a zbyla tam po něm jen mrtvola prázdných kostelů, far a zarostlých hřbitovů. Zdá se, jako by tu „dokraloval“.

Ale i když Kristus na kříži vydechl naposled, neprohrál. Tehdy za tři dny vstal — obnovený — krásný a vše začalo nanovo, i když v nové „struktuře“.

To je útěcha především pro naši diecézi. Mnoho z Kristova těla již zemřelo. Svět se o to postaral, i když to nebyl on, kdo zasadil poslední ránu.

A přesto Král kraluje, navzdory všem vysmívačům, pokrytcům, farizejům a „Římanům“ uvnitř i vně církve. Ježíš Kristus trpí, nese kříž, nechává se na něj přibít... Ale žije! Poradí si totiž se světem velmi hravě.

P. Michal Podzimek

Kněžský den

zapsal P. Michal Podzimek

Středa po třicáté první neděli v mezidobí. Farnosti litoměřické diecéze jsou bez pastýřů, protože kola jejich automobilů již od časných ranních hodin uhánějí do Litoměřic. Je totiž kněžský den...

Ten jako tradičně začal mší svatou v katedrále sv. Štěpána, kterou celeburoval se svými kněžími litoměřický biskup Josef Koukl. Mešní formulář „O Božím milosrdenství“, evangelium „O marnotratném synovi“ a homilie otce biskupa uvedly hlavní téma tohoto celodiecézního kněžského setkání. Boží milosrdenství projevované vrcholně ve svátosti smíření, to bylo téma, které otec biskup rozvinul při své přednáš-

ce. Po mši svaté pokračoval kněžský den obědem v prostorách Teologického konviktu. Zde byla možnost k neformálním setkáním a k nakoupení křesťanské literatury.

P. Holík o Radiu Proglas

V jednu hodinu po poledni zahájil otec biskup Koukl program v kapli konviktu a pozval k ambonu ředitele křesťanského Rádía Proglas P. Martina Holíka. Otec Martin oslovil kněze krátkým představením Rádía a jeho vysílaců. Ve svém krátkém a hutném projevu zvláště upozornil na velmi dobré pokrytí naší diecéze signálem Rádía díky vysílací Ještěd. Vyzval kněze, aby nebránili svým farníkům aktivně se zapojit do spolupráce s Rádiem a aby všechny aktivity směřující k podpoře Rádía přivítali.

Na tomto místě bych chtěl znovu vyzvat všechny čtenáře našeho časopisu, aby se pokud možno do tohoto Klubu přátel Rádía Proglas přihlásili. Přihlášku jsme otiskli v předminulém čísle. Podmínky pro vstup do tohoto „klubu“ jsou velmi jednoduché. Sám otec Martin je výslovně zmínil: „Za prvé šířit dobré jméno Rádía Proglas, a za druhé podle svých možností Rádio podpořit duchovně i hmotně — předpokládá se koruna za den pro každého posluchače“

Otec Martin Holík rozdál kněžím ukázky čtvrtletníků, které každý člen Klubu přátel

tel obdrží. Člen je pak v co nejtěsnějším kontaktu s Rádiem a je informován o všech novinkách. Dále ukázal otec Martin plakát se strukturou rádía, kde byl v přehledném „pavouku“ představen celý tým redaktorů a reportérů tohoto křesťanského média.

Svátost smíření

Otec biskup Josef poté přešel ke stěžejnímu bodu programu, ke své přednášce o svátosti smíření.

Po historickém úvodu o svátosti smíření vyzdvihl současnou praxi pravidelné měsíční svaté zpovědi. „Je to velká pomoc pro ty, kteří se chtějí ve svém duchovním životě zlepšovat. Tak jako svaté přijímání je k tomu, aby nás posilovalo, tak svatá zpověď slouží k tomu, aby se člověk zlepšoval.“ Okomentoval nezdravou praxi v německy mluvících zemích, kdy děti sice chodí ke svaté zpovědi před prvním svatým přijímáním, ale potom až třeba před biřmováním nebo dokonce před svatbou.

Svátost smíření potřebuje také jakési zakončení v praktickém životě. Usmíření, třeba při pozdravení pokoje v liturgii, musí být opravdové. „Smysl pozdravení pokoje, to je vyjádření toho, že já tě přijímám takového, jaký jsi, i s chybami“.

Je třeba ukázat krásu Boží lásky, aby lidé chtěli ke svátosti smíření. „Chce-li stavitel, aby byla postavena loď, musí v dělnících vzbudit touhu po širém moři.“ Touto větou otec biskup shrnul téměř na závěr hlavní obsah své přednášky.

Katechetické direktorium

Další bod programu zajistil P. Antonín Bratřovský z Jablonce nad Nisou, který se zaměřil na seznámení svých spolubratří s „Všeobecným katechetickým direktoriem“. Jako základní pomůcku ke katechezi uvedl nový Katechismus katolické církve. Představil všechny části direktoria (jakýchsi směrnic pro katechezi) a vyzval k zapojení katechetů a celé farní rodiny do katechetické činnosti. Vyzdvihl katechizaci mládeže uprostřed společenství. Poslední část direktoria, která hovoří konkrétněji, posloužila otci Antonínovi, aby upozornil na konkrétní zodpovědnost biskupa a kněží diecéze

za katechezi. Řekl: „Žádný z kněží nemůže tuto otázku ve svém svědomí odbyt, ale musí se postavit čelem.“ Uvedl konkrétní příklad toho, že všude nějaké to dítě nebo mladík, který chce slyšet evangelium, je a čeká na naše oslovení.

Ministranti oslovují kněze

Antonín Bratřovský uvedl poté krátký vstup mladého hosta Víta Machka ze Smržovky, který přečetl dopis adresovaný kněží z centra pro ministrantskou službu v Jablonci nad Nisou. Zde se vydává, tiskne a distribuuje nejen náš časopis Zdislava ale i ministrantský měsíčník Tarsicius. Dopis od vedoucího diecézních ministrantů Štěpána Pospíšila nabízel především tento ministrantský časopis. Kněží byli vyzváni, aby se aktivně věnovali ministrantům a přispěli do časopisu svými články o svých zkušenostech z kněžského života.

Otec biskup pak představil otce Bratřovského jako nového vikáře pro katechezi v naší diecézi. Tuto funkci převzal od otce Msgr. Milana Bezděka.

Otec biskup Josef Koukl pak vyzval kněze z dotazů. Dotazy a informace se týkaly pohřební praxe, pastýřského listu k výročí sametové revoluce, pouti do Říma, Katolického týdeníku, ekumenického studia Jabok a mše svaté v Tridentském ritu. Na úplný závěr popřál otec biskup dobrý vstup do dalšího století. Příští kněžský den bude v úterý Svatého týdne roku 2000.

Omluva

Omlouváme se členkám pěveckého sboru důchodkyň Šedinky za zkomolení názvu jejich souboru v článku Celistvost a plody uveřejněném v minulém čísle Zdislavy. Zároveň se omlouváme autorce článku Kláře Mackové.

Den duchovní obnovy v Tatobitech

Farnost tatobská pod vedením zdejšího duchovního správce emeritního vikáře Klementa Ruisla uskutečnila dne 9. října setkání věřících v rámci duchovní obnovy.

Na úvod se věřící pomodlili společně ke cti Matky Boží růženc. Přednášku vedl P. Ing. Stanislav Weigel z Prahy.

Co bylo na programu setkání?

Křesťanská rodina — základ církve; posláním křesťanských rodin — výchova dětí ke svátostnému životu; úloha muže a ženy v rodině; správné pojetí práce jako služby lásky pro druhé; nemoci naší doby: uspěchanost, negativní vliv médií, touha po materiálním zabezpečení; nezastupitelná úloha Matky Boží v katolické církvi.

Po účasti na mši svaté bylo provedeno hudební pásmo s promítáním diapozitivů P. Weigela s názvem „Domov“. Obrazy vytvořil autor pořadu P. Weigel, který je též akademickým malířem.

V diskusním pořadu byl objasněn stav uvnitř katolické církve u nás i v Evropě a ekumenický přístup k jiným církvím.

Potěšila návštěva více než třiceti dospělých a mladých, jelikož tatobská farnost jest jedna z menších. Tatobští tímto dávají příklad k následování i v jiných farnostech.

Josef Šírek

uprostřed P. Brezan, jednatel o.p.s.

Bířmování ve věznici

Pro biskupa není bířmování příliš vzácnou událostí. Avšak okolnosti některých obřadů jsou pozoruhodné, o čemž svědčí i slavnost, která se konala v pátek 8. října ve věznici v Rýnovicích u Jablonce nad Nisou.

Již před několika lety se zde vytvořilo křesťanské společenství, které navštěvuje asi dvacet odsouzených. Pravidelně sem dojíždějí duchovní z různých církví, mezi nimi P. Bratršovský, ale také vedoucí jablonecké Charity paní Květa Jakubalová, pod jejímž vedením se dva mladí muži rozhodli svátost křesťanské dospělosti přijmout.

Všechno začalo v pátek 8. října mší svatou. Sloužil ji otec biskup Josef Kou-

kl, který také samozřejmě udělil svátost bířmování. Přítomno bylo tentokrát asi třicet lidí včetně již zmíněných duchovních a nechyběl ani ředitel věznice pan Bohuslav Baudyš. Po mši následovalo neformální povídání s otcem biskupem, který také odpovídal na zvědavé dotazy z řad přítomných. Řekl mimo jiné, že vojenská služba u PTP, kterou sám vykonával, v leccem vězení připomínala. Jenom nevěděl, jak dlouho ještě bude trvat. Uvedl také, že ačkoliv je v naší diecézi nápravně-výchovných ústavů více, je rýnovický jediný, kde o jeho návštěvu zatím projeví zájem.

Na závěr popřál oběma bířmovancům hodně síly a Božího požehnání, aby na cestě s Pánem vytrvali.

Olga Valentová

Centrální katolická knihovna ve správě České křesťanské akademie

Thákurova 3, Praha 6, 160 00, CZ

Telefon: 02 / 20 18 15 15 studovna

Fax: 02 / 20 18 15 14

E-mail: Cka@etf.cuni.cz

URL: <http://www.vira.cz/knihovna/ckk.htm>

Služby:

Výpůjčky, meziknihovní výpůjční služba, mezinárodní meziknihovní výpůjční služba, Internet, retrospektivní a tematické rešerše, konzultace, výstřižky, kopie, vazby, zásilková služba, telefonické a faxové poradenství

Co je v naší knihovně k dispozici?

Cca 98.000 knihovních jednotek: katolická bohemika, encykliky, papežské dokumenty,

mariánská poutní místa, II. vatikánský koncil, Bible, biblistika, pastorece, fundamentální teologie, spirituální spisy, křesťanská mystika, katechismus, základy křesťanství, morální spisy, pedagogicko-výchovná literatura, historické studie, církevní právo, duchovní správa v armádě, sociální učení církve, životopisy svatých, katolických duchovních a jiné významné biografie, církevní umění, beletrie, poezie, mapy, průvodce, unikátní samizdaty, germanika, diecézní katalogy, bibliografie, základní díla filosofická a etická, jazykové, všeobecné i teologické slovníky, periodika, 218 titulů v běžném roce, farní věstníky, v databázi: přes 1000 titulů periodik, CD-ROM: Encyklopedie Britannica, Česká národní bibliografie, Biblia Sacra, Ottův slovník naučný

Otvírací doba půjčovny — studovny:

Pondělí: 9.00 – 16.00

Úterý–Čtvrtek: 10.00 – 20.00

Pátek: 9.00 – 12.00

Venkovský prostor

Zkušenosti z vyspělých evropských zemí ukazují, že v oblasti regionálního rozvoje a politiky stát nedokáže zajistit takovou efektivitu, jaké jsou schopny dosáhnout občanská sdružení. Proto partneři z Německa svolali začátkem října do Liberce zástupce místní samosprávy, škol,

podniků, církví, charitativních organizací a občanských sdružení na přípravnou a informativní schůzku subjektů, které mají zájem na „všestranném využití přírodních i lidských zdrojů krajiny české části Euroregionu Nisa“ a zakládají proto obecně prospěšnou společnost „Venkovský prostor“.

Potěšující je realistický přístup německých partnerů, kteří neslibují, že přinesou sami do regionů peníze, ale pomohou zdejšími organizacím získávat zdroje především z regionálních fondů Evropské unie. Apelují také na společný postup, který je při jednání s evropskými institucemi nezbytný.

Jan Macek

Pamětní deska jezuitovi, knězi a buditeli...

28. září byla v Duchcově odhalena pamětní deska P. Františku Heilmannovi, od jehož úmrtí uplynulo již 200 let.

Celá akce se uskutečnila díky iniciativě Společnosti přátel města Duchcova. Její členové objevili tutu postavu kněze a požádali město o financování pamětní desky, která měla být umístěna na katolickou faru na náměstí. Postupně se tato akce stala záležitostí nejen již zmíněné Společnosti, městského úřadu a farnosti. Přesné datum výročí úmrtí P. Heilmanna je 11. září 1799. Zemřel u sv. Štěpána na Novém městě pražském.

Odhalení desky se účastnil i litoměřický biskup s kancléřem, který pronesl slavnostní řeč o životě Františka Heilmanna. Poté biskup Josef Koukl desku odhalil a program pokračoval na faře koncertem a panelovou diskusí, kde jsem se soustředil na vlastenecký profil P. Heilmanna a

vztah tehdejších jezuitů a církve k národu a též na odkaz minulé doby současné situaci. Velmi sympatický byl zájem přátel historie, pedagogů a městského úřadu. Farní kaple byla plná jako málokdy.

Duchovský rodák P. Heilmann se narodil 11. 4. 1733 hraběcímu lékárníku Sebastianu Rochu Heilmannovi. Rodiče poslali svého syna studovat na jezuitské gymnázium do Bohosudova. V říjnu 1749 vstu-

puje František do Tovaryšstva Ježíšova. Noviciát prožívá v Brně, pokračuje v kolegiu v Uherském Hradišti a filosofii končí v Olomouci. Po učitelské praxi v Brně a Praze u sv. Ignáce studuje teologii v Klementinu. Po kněžském svěcení r. 1765 začíná kázat v Betlémské kapli, potom u sv. Mikuláše. Po zrušení řádu žije v Praze. Proslul zejména svými překlady z francouzského a německého jazyka. Byl tedy člověkem s velkým rozhledem i vlastencem a dobrým kazatelem.

Zároveň bylo vydáno tiskem i jedno jeho dílo, totiž Chvalořeč o svatým a vítězným mučedníku páně Jiří na jeho vejroční slavnost.

Dušičkově o pohřbech

V naší farnosti se nedávno stal takovýto případ: Z pohřebního ústavu zavolali panu faráři, že v určitý den a hodinu se na místním hřbitově má konat pohřeb uložením do země. Pozůstalí si přejí, aby obřad u hrobu vykonal katolický kněz. Tedy nic neobvyklého. V určenou dobu — a ani později — se však pohřeb nekonal. Pohřební ústav pouze telefonicky sdělil na faru, že pozůstalí nezaplátili požadovanou zálohu a že se tedy žádný pohřeb konat nebude.

Zatím jde — alespoň u nás — o případ ojedinělý. Tendence posledních let je ale zřejmá: úmrtnost obyvatel spíše roste, ale počet pohřebních obřadů — jakýchkoli, tedy nejenom křesťanských — paradoxně ubývá. Na úmrtím oznámení, pokud je vůbec vytištěno, se prostě sdělí, že zesnulý si žádné obřady nepřál. V některých případech se zdá toto tvrzení málo přesvědčivé.

Všichni víme, že převážná část pohřbů se u nás již léta koná žehem a že klasických pohřbů uložením do země i nadále ubývá. Náklady na pohřeb, a to i ten velmi prostý, rok od roku rostou. Sociální příspěvek pozůstalým kryje jen nevelkou část skutečných nákladů. Protože proces pauperizace (chudnutí, pozn. red.) v naší společnosti

nezadržitelně pokračuje, nabývá otázka peněžní úhrady nutných nákladů na pohřeb v některých sociálně slabších rodinách nezanedbatelného významu. K finanční stránce věci však přistupuje i skutečnost uvolňování citových pout mezi rodinnými příslušníky a obecně se zhoršující vztah ke starým lidem, kteří jsou v rostoucí míře chápáni jako přítěž rodiny a společnosti.

Co by se za těchto okolností dalo dělat?

Nahlas uvažovat o skutcích křesťanského milosrdenství, kdysi považovaných za naprostou samozřejmost, sice můžeme, ale sotva nás někdo bude poslouchat. Čekat finanční pomoc od státu či obce v určité míře můžeme také, ale sotva půjde v dohledné době o pomoc zásadní.

Pokusme se v této souvislosti zvážit některé náměty:

– Někteří duchovní správci se již před časem dohodli s pohřebními ústavu, že křesťanské pohřební obřady budou zdarma a pozůstalým nebude tato položka účtována.

– Pozůstalým lze navrhnout, aby se rozloučení — a to i v případě, že půjde o pohřeb žehem — konalo v kostele nebo kapli místo v pohřební síni, což snižuje náklady na pohřeb již dost citelně. Kromě toho to umožňuje lépe uskutečnit křesťanské rozloučení se zesnulým.

– Vzhledem k dalšímu předpokládanému růstu cen energií lze očekávat v příštím roce další růst cen za kremaci. Naproti tomu již nyní jsou výdaje za pronájem pohřebního místa na některých hřbitovech nižší než za místa pro uložení urny. Přetrvávající vandalismus na hřbitovech postihuje častěji právě kolumbaria a klasické kamenné hrobky než prosté, travou zarostlé hroby s dřevěným křížem. Zdá se, že pohřeb do hrobu vykopaného a připraveného příbuznými a přáteli zesnulého není ničím, co patří do dávné minulosti.

– Kdysi dávno existovala pohřební bratrstva. Možná, že vzpomínka na to dnes již patří také minulosti, ale současný stav nás chtít nechtě vede k hledání forem solidarity a hmatatelného křesťanského milosrdenství, a to pochopitelně především v našich farnostech, ale i mimo ně.

-Vr-

Závěrečná pouť na Květnově

Panna Maria Růžencová opět po roce shlížela s nebes dolů na své věrné, kteří nedbajíc nevlídného počasí přišli se poklonit její slávě. V sobotu 9. října se totiž na Květnově konala závěrečná pouť sezóny oslavená tentokrát navíc účastí otce biskupa.

Po tradičním růženci na růžencových schodech začala mše svatá gregoriánským chorálem, který doprovodil vstupní obřady. Byla radost z kůru pohledět na zcela zaplněné lavice, vždyť byly vypraveny tři plné autobusy, mnoho aut a dva poutníci z Kadaně a Klášterce nad Ohří dorazili na kole.

Nemenší radostí mě naplnil pohled k oltáři, kde se kromě otce biskupa sešli kněží a jáhni z celého vikariátu. V úvodu nás P. Tomášek seznámil s nemilou skutečností, a sice tou, že byl kostel den před pouť vykraden. Stal se tak již stodačtyřicátým kostelem navštíveným zloději v litoměřické diecézi v tomto roce. Po homilii nám otec biskup po opravě znovuvysvětil milostnou sošku Panny Marie pocházející z doby pozdního středověku. Z důvodů častých návštěv zlodějů je však přivázena pouze na tyto hlavní poutě.

Jak laici svou účastí, tak schola na kůru i ministranti a páni faráři přispěli k důstojné oslavě květnovské Panny. Ta si na tak hojnou účast bude muset počkat zase na jaro příštího roku.

ThDr. František Novák — kněz diecéze královéhradecké

Jen pár dní přes osmdesát roků přežil profesor Nového zákona František Novák, kněz královéhradecké diecéze, v posledních dvou letech žijící ve stínu svatyně Paladia země české ve Staré Boleslavi. Ze sakristie tohoto poutního kostela byl převezen do nemocnice, kde za několik hodin přešel z času do věčnosti. V pátek 8. října byl pochován na staroboleslavském hřbitově.

Narodil se 10. září 1919 v Bítovanech, teologii studoval v Římě, kde přijal kněžské svěcení. Po třech letech biblického studia se vrátil do královéhradecké diecéze. Na několika místech působil v duchovní správě a jeden rok učil v kněžském semináři. Nevyhnu se pětácké službě v zelené uniformě s černými nárameníky. Právě na Velký pátek v roce 1958 ve tři hodiny odpoledne byl odsouzen do vězení. Později působil krátce v duchovní správě v Potštejně. Potom asi pět let za katedrou

v Olomouci, odkud přešel do Litoměřic a později do Prahy, kde na teologické fakultě přednášel Nový zákon. Mezi bohoslovci byl pověstný svými požadavky na znalost kapitol Písma. Prahu opustil a zakotvil na dva roky v kněžském domově staroboleslavském.

Zde přinesli jeho bezduché tělo před oltář Paladia, kam se s ním přišlo rozloučit množství kněžských spolubratří i pětice biskupů a opata. Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí, ať odpočívá ve svatém pokoji.

J. Helikar

Medaili Za zásluhy o Českou republiku udělil prezident ČR Václav Havel při příležitosti státního svátku republiky jezuitskému knězi působícímu v naší diecézi P. Josefu Cukrovi, SJ. Blahopřejeme. Stejnou medaili udělil prezident P. Vojtěchu Vítovi, OSB a Řád T. G. Masaryka propůjčil in memoriam olomouckému arcibiskupovi a moravskému metropolitovi Josefu Karlu Matochovi (1888–1961) za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva.

Blahopřejeme P. Pasekovi

Dne 4. 11. se dožívá 40 let náš duchovní pastýř P. Leopold Paseka. Do dalších let mu přejeme pokoj v srdci, hodně trpělivosti, zdraví, Božského požehnání a darů Ducha svatého.

Farníci z Nebužel, Řepína, Liblic a Ččelcic

Lutersko-katolické setkání smíření

Ekumenické lutersko-katolické setkání smíření v Chomutově, při němž bylo přečteno prohlášení o ospravedlnění z víry (podepsané zástupci Světové luterské federace a Římskokatolické církve v Augsburgu 31.10.1999), proběhlo v sobotu 6. listopadu.

Účastníci aktu smíření si připomněli zdejší události z 15. a 16. století, kdy se opakovaně střetávali příslušníci reformační a římskokatolické tradice: dobytí města husity v roce 1421, potlačení luterského povstání v roce 1591 a první veřejné luterské vysluhování Večeře Páně (přijímání podobojí) na základě České

konfese z roku 1575. Pamětní bronzovou desku společně odhalili biskup Slezské církve evangelické augsburského vyznání Vladislav Volný a litoměřický biskup Josef Koukl v Lutherově sále bývalého chomutovského zámku (dnešní radnici).

Jde o významný příspěvek ke smíření historické paměti církvi tváří v tvář Jubilejnímu roku 2000. Zazní zde také osobní poselství předsedy vatikánského Centrálního výboru Velkého jubilea a předsedy Světové luterské federace. V rámci programu vystoupil pěvecký sbor chomutovského gymnázia.

Z Polska přes Spojené státy až do České republiky

S myšlenkou pokračovat v představování našich budoucích pánů farářů, které započal začátkem tohoto roku P. Podzimek, jsem kráčet Thákurovou ulicí, kde sídlí Kato-lická teologická fakulta University Karlovy. S jedním z mnoho seminaristů studujících v Praze za litoměřickou diecézi jsem strávil příjemné říjnové odpoledne. A zde čtenářům předkládám výsledek našeho dvouhodinového povídání.

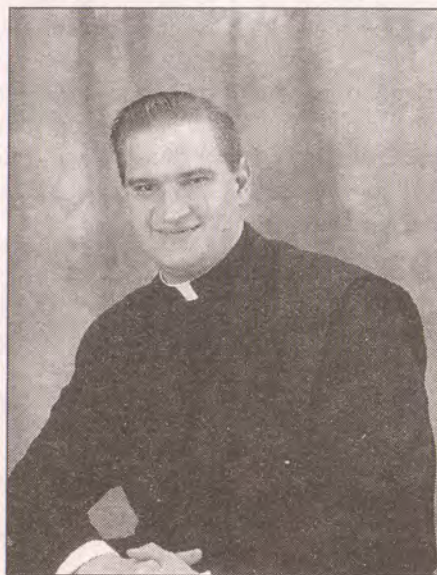
„Narodil jsem se 18. února 1974 v krásné hornaté krajině Beskidu Nieskiego v Polsku,“ zahájil své povídání seminarista. „Při křtu mi rodiče dali jméno Tomasz a po otci jsem zdědil příjmení Dziedzic. Od neútlejšího věku jsem se často těšil pohledem na krásu blízkých hor a stále jsem takto rozjímal nad Božím dílem. V tom mi velmi pomáhala i má věřící a opravdu praktikující křesťanská rodina. Jsem za ni Bohu vděčný — mám tři sourozence a jsem velmi rád za to, že máme mezi sebou opravdu bratrské vztahy. Společně jsme se snažili podobat se Bohu právě v tom, jak se máme vzájemně rádi. Takové prostředí bylo, myslím, ideálním místem, v němž mohlo vyrůstat od nejmladšího věku moje povolání.“

Základní školu jsem ukončil ve svém rodišti v Opaciu, kde jsem navázal svá první přátelství. Potom jsem odjel do Spojených států amerických, kde jsem v Chicagu chodil na střední školu a zde jsem také maturoval. Pozoroval jsem odlišnou kulturu a v tamním prostředí jsem poznal mnoho věcí, které mi pomohly lépe promyslet své plány do budoucnosti. Všechny tyto zkušenosti měly pozitivní vliv na můj charakter a také na můj duchovní vývoj.“

Co tě vedlo k nástupu do semináře?

Povolání ke kněžství se v mém životě — jak už bylo řečeno — rodilo od nejútlejšího věku. Jako malý kluk jsem byl přímo fascinován osobou kněze. Ale jak říká apoštol Pavel: „*Když jsem byl dítě, myslel jsem jako dítě.*“ Teprve v čase svého dozrávání jsem v srdci slyšel tichý a mírný hlas: „*Pojď za mnou.*“

Když jsem četl a rozjímal nad Božím slovem, velmi hluboko se mi vryla do srdce slova, která řekla Panna Maria v Káně Galilejské: „*Udělejte všechno, co vám můj syn řekne.*“ V mé polské realitě a také v životě mé rodiny je Panna Maria uctívána a je nám blízká v rodině i práci. Mys-

lím si, že proto její slova tak mocně pronikla do mého srdce a stala se pro mne mottem života. Když jsem se hlouběji zamýšlel nad situací církve, pochopil jsem i její svatost. Také jsem uvažoval nad její universalitou a časem se mi v srdci zrodila misijní touha, abych šel a nesl Krista těm, kteří jej nejvíce potřebují a také těm, kteří ho neznají vůbec. Cítil jsem, že mne Pán volá jménem a že mne zná a říká stále důrazněji a důrazněji: „*Pojď za mnou.*“

Proč sis vybral Čechy a litoměřickou diecézi?

„*Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.*“ Toto jsou slova, která se zcela týkají prvních kroků mé cesty ke kněžství, jejímž začátkem byl rzeszowský seminář. Po třech letech seminárního života jsem byl nucen vrátit se do USA, abych pečoval o nemocného tatínka. Tehdy jsem zamýšlel stát se knězem ve Spojených státech a sloužit chicagské církvi. Ale běh mého života je důkazem známého anglického přísloví: „*God writes straight on crooked lines.*“

Bohoslovec Tomasz Dziedzic studující za litoměřickou diecézi; vpravo při osobní audienci u papeže (viz strana 14 minulého čísla Zdislavy)

(*Bůh píše rovně na křivých linkách — pozn. aut.*) Dlouhou dobu jsem se modlil, aby mi Kristus řekl, jakou cestou mám jít, a abych dokázal přijmout jeho vůli, a ne prosazovat svou.

Když jsem byl v rzeszowském semináři, seznámil jsem se se staršími kamarády, kteří pak odjeli do České republiky. Jejich přáním bylo nést dobrou zprávu o Kristu této zemi a splatit tím dluh vděčnosti za sv. Vojtěcha. A tak Kristus směřoval mé kroky tak, že po příkladu těchto kamarádů jsem se rozhodl jít tam, kde jsou velké potřeby místní Církve. Zvolil jsem si litoměřickou diecézi a bylo to rozhodnutí vědomé a svobodné. Slyšel jsem totiž, že se jí říká „kamenolom Páně“. Proto jsem zvolil právě tuto oblast, a chtěl bych v této diecézi vydávat svědectví o Kristu a být pro všechny *alter Christus*, druhým Kristem.

Jak to bylo s tvým vysláním do Chomutova a jak se ti tam líbí?

V semináři máme povinné praxe ve farnostech. Je to jedna z forem přípravy ke kněžství a duchovní správě. Poznává se tak diecéze, kněží a především lidé, se kterými musíme spolupracovat a pracovat na jejich i své spáse. Během této praxe se člověk učí uplatňovat v terénu vědomosti získané v semináři a na fakultě. Každý biskup ordinář s bohoslovci hovoří také o tématech formace a praxe. Můj pan biskup Josef se po rozhovoru se mnou rozhodl, abych pomáhal a učil se na praxi v Chomutově. Poprvé jsem se se svým chomutovským panem farářem setkal v adventu loňského roku. Od té doby velmi rád do Chomutova jezdím vypomáhat. Cítím se tam jako u sebe doma.

Co budeš dělat tento akademický rok?

Tento rok je pro mne důležitý z mnoha důvodů. Především je to poslední etapa přípravy na jáhenské svěcení a na kněž-

ství. Je to také poslední rok studia na Katolické teologické fakultě University Karlovy i mého pobytu v Arcibiskupském semináři v Praze. Před sebou mám státní zkoušky, obhájení diplomové práce. Stručně řečeno, musím plnit heslo *Ora et labora*. Doufám, že s Boží pomocí zvládnou všechny své povinnosti a připravím se co nejlépe na službu Bohu a bližním.

Co mladá krev, mládež v Chomutově?

Litoměřická církev, moje nová diecéze, budí velkou pozornost u každého Poláka. Na začátku jsem byl velmi překvapen, že do kostela chodí jen jedno procento obyvatel. Mé pochybnosti týkající se smyslu mé práce a mého života zde se rozplynuly během první praxe v chomutovské farnosti. Poprvé jsem se setkal s lidmi, kteří žijí uprostřed nevěřící většiny, a přitom jsou tolik oddáni Bohu a Církvi. Svědectví vydávané celým farním společenstvím, panem vikářem, scholou, pěveckými sbory, ministranty mě utvrzují v přesvědčení, že jejich víra je veliká. Svatý otec řekl: „Vy mladí jste budoucností Církve.“ Víra mladých v Chomutově je dobře viditelná v tom, jaké dávají svědectví o své oddanosti Bohu, ministrují při mši svaté, organizují rozhovory o víře. Opravdu žijí v Bohu a s Bohem. Toto svědectví života mladých lidí je velmi dů-

ležitá, protože dává velkou naději do příštích časů. Dávájí víru v to, že v litoměřické diecézi nebudou v budoucnosti chybět opravdoví svědkové Kristovi.

Jak vidíš budoucnost litoměřické diecéze?

To není snadná otázka, protože se týká budoucnosti, která se však utváří už dnes. Obecně vzato, chybí tu mnoho kněží, ale musíme doufat v nová a hojná kněžská povolání. V semináři je teď třináct bohoslovců, kteří se připravují na duchovní správu v litoměřické diecézi.

Jakými budeme kněžími, jak ponese Krista do nového tisíciletí a jak budeme evangelizovat, taková bude i budoucnost naší diecéze. Budeme-li dobří, otevření a chápatí druhí a oni budou mít pochopení pro nás, věřím, že láska, kterou jim budeme dávat, bude opětována. Jako společenství bohoslovců v diecézi litoměřické se modlíme za kněžská i řeholní povolání v naší církvi. Modlíme se za dar víry pro nevěřící a já věřím, že k mé modlitbě za víru, naději a lásku se připojí také jiní a že jednou bude možno o naší diecézi říci, že už není kamenolomem, ale oázou Páně.

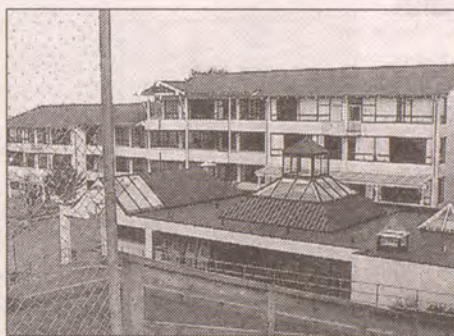
*Za rozhovor poděkoval
Jan Šobáň*

Studium na katolické škole na Novém Zélandu

Novozélandská střední škola KVANAGH COLLEGE má zájem o studentky a studenty z České a Slovenské republiky ve věku od 13 do 18 let. Nabízí nejen studium angličtiny. Studentky a studenti se účastní výuky společně s místními i zahraničními žáky. Předměty studia si mohou zvolit podle zájmu.

Jedná se o nejstarší katolickou střední školu na Novém Zélandu, která se nalézá v Dunedinu, vzdělávacím centru země. Dunedin je město skotského původu s 80.000 obyvateli ležící na Jižním ostrově. Na škole je kolem 950 studentek a studentů, z toho kolem 50 zahraničních a to z 10 zemí. Jedná se o katolickou školu, ale přijetí ke studiu není katolickou orientací podmíněno.

Škola je velmi dobře vybavena pro výuku i rekreační a sportovní vyžití. Má například 3 učebny se 150 počítači, připojení na internet je pro každého zdarma, má vlastní divadlo, knihovnu, tělocvičnu, fitness centrum, řadu sportovních potřeb, učebnu vybavenou hudebními nástroji, dříve vybavené stroji atd.

Ubytování škola zajišťuje ve vybraných rodinách a je včetně celodenního stravování.

Minimální doba studia je 11 týdnů, obvyklá doba studia u zahraničních studentů je půl roku až rok (45 týdnů).

Cena za čtvrtletí (školné, ubytování, stravování, školní uniforma) je NZD 4 769 (asi Kč 86 000), za rok NZD 15 905 (asi Kč 286 000). Tyto ceny nezahrnují dopravné do Dunedinu, pojištění a kapesné.

Výhody spočívají v tom, že škola je v bezpečném místě, studující žijí v přátelském prostředí s příjemným klimatem. Studentky a studenti jsou pod pečlivým dozorem jak ve škole, tak doma. Rodiče dostávají pravidelné zprávy.

Přihlášky lze podat u zástupce školy Ing. V. Čížka, ERTON s.r.o., Prosecká 688, 190 00 Praha 9, tel. 02-6896301 nebo 0602-294268, E-mail: cizek@comp.cz
Informace v angličtině na webové stránce www.kavanagh.school.nz

XX. diecézní setkání mládeže

S brašnou nacpanou fotografickou technikou spěchám v sobotu 16. října na tramvajovou zastávku. Stihl jsem to! V přijíždějící tramvaji pátrám po kamarádech ze „spolča“. Na zadní plošině stojí hlouček asi pěti známých tváří. „Ostatní jeli autem.“ Taková změkčilost... Ještě netuším, jak rád bych jel autem zpátky namísto kodrcání se poslední tramvají — ano, toto setkání končilo až ve večerních hodinách. Je to skutečně problém, kam vmést tolik programu a jak využít toho, že se jednou za půl roku sejde tolik mladých lidí, mnozí i z daleka. Je přece škoda vidět se dopoledne a pár hodin odpoledne a zase se rozjet...

P. Zdeněk Čížkovský, misionář oblátů Panny Marie (OMI) vypráví:

Přišla válka, byl jsem ten nešťastný ročník jedenadvacátý, který byl nasazen do Německa. Utekl jsem odtamtud, chytli mě a skončil jsem na celou válku v koncentračním táboře. Pracoval jsem v dole, učil na moravském Slovácku v krásné idylické vesničce. Myslel jsem, že tam zůstanu celý život. Pracoval jsem pro Lidovou stranu, byl jsem velmi aktivní a když přišel pětadvacátý únor roku 1948, jako první věc mě vyhodili ze školy a řekli mi: „Už nikdy nebudete učit!“

Od jednoho kamaráda jsem dostal dobrý tip: „Jestli máš odvahu, a to já vím, tak uteč!“ Tož jsem utekl a byl jsem venku jen třiadvacet let. Toulal jsem se po všech státech, pracoval jsem na hospodářství, to jsem nevydržel, pak jsem stavěl silnici, prodával chleba, dělal portýra, umýval nádobí v restauraci, naskytla se mi i práce v cirkusu — neviděl jsem ale v Evropě budoucnost.

Přicházím na recepci. Na chodbě a v sále Parku kultury a oddechu v Liberci jsou malé hloučky lidí, odhaduji to na slabou stovku. Kvůli tomu se tisklo 350 zpěvníčků? No, počkáme, program ještě nezačíná a hodně lidí asi dosud nepřijelo. Sál se skutečně plní, světla hasnou a na pódium přicházejí za zvuků hudby ze seriálu Akta X s rozsvícenými prskávkami moderátoři.

Bombastický začátek, ale dál už jedeme v tradičnějších kolejích. Uvítání, slovo otce biskupa na téma „Budete mými svědky až na konec světa“ (poslední dvě slova visí dost nízko nad pódiem, a tak většina foto-

grafů ze setkání má díky tomu apokalyptický nádech). Písničky, scénka — a už přichází hlavní aktér dopoledního programu, P. Zdeněk Čížkovský, misionář a bývalý ředitel Papežského misijního díla.

Vypráví o svém životě, o svém povolání ke kněžství i o Africe a s nadhledem a humorem odpovídá na dotazy. Je vidět, že posluchače zaujal. Dokonce prosí i „Anděla Páně“, aby chvíli počkal, protože potom už nebude na otázky čas.

Naskytla se mi příležitost jet do Kanady jako dřevorubec, toho jsem se ale bál, poněvaž jsem si říkal „žádné svaly nemá“, Austrálie se mi zdála strašně daleko, ale vzal jsem

peže Jana Pavla II. slavicího výročí svého zvolení.

Zulu znamená „nebe“. Jmenoval se tak před asi 250 lety jeden mladý černoch, kterého napadlo, že by se měly malé africké kmeny spojit v jeden silný kmen, aby se mohly lépe bránit. Oni jeho nápad přijali a přijali také jeho příjmení. Jsou to úžasní lidé, velmi inteligentní a hrdí. Jsou mezi nimi světoví umělci. Jejich řeč má slovník s 85 tisíci slov. My máme sedm pádů, oni devět. My dva a půl minulého času, oni osm. My máme jeden budoucí čas, oni jich mají patnáct... Je to velmi krásná a zpěvná řeč.

Nyní se cesty mladých větví — dělí se do skupinek podle zájmu: františkáni, salesiáni,

misijní hnutí Antiochie, Malé sestry Ježíšovy, ale i výtvarná skupinka pro nejmladší z nás... Večere — a znovu rozdělený program. Už nás zbývá jen několik desítek, je sedm hodin pryč a někteří museli odjet. Vytrvalci, kteří zůstávají do neděle, a sousedé jako my jablonečáci zůstávají. Můžeme si vybrat mezi promítáním sestřihu z prázdninového svato-horského setkání, scénkou osvědčeného trmického „souboru“, výukou židovských tanců či programu vratslavického spolčenství. Pak už zbývá jen cesta domů a hodnocení.

Byl tam misionář — Francouz, který bydlel a pracoval v buši. Skamarádili jsme se a jed-

Afriku. Kamarádi mi to záviděli: tam je zlato a diamanty, budeš zlatokopem, něco najdeš, budeš milionářem a budeš se na nás dívat shora...

Do Jihoafrické republiky jsem přijel v roce 1951. Neuměl jsem anglicky, ale náhodou jsem našel práci jako údržbář v jednom dominikánském klášteře, jehož matka představená byla Němka. Zeptala se mě: „Co umíte?“ Zamyslel jsem se a říkám: „Nic.“ „Tak vás беру.“ Řekl jsem: „Víte, já umím malovat. Studoval jsem soukromě na Masarykově univerzitě v Brně umění!“ „Vy umíte malovat? Na takového člověka jsme čekali.“ A příští den jsem dostal kbelík, velkou štětku a barvu a vymaloval jsem kapli.

Pozemské záležitosti jako oběd pomíne, pro jistotu promeškávám odchod společného průvodu městem za zpěvu křesťanských písní (na přípravné schůzce komentovaný slovy: když mohli komunisti na Prvního máje, proč bychom nemohli my?), a tak přicházím až na začátek mše svaté. Otec biskup s námi strávil celý den, a tak se ujímá i mše svaté, která je obětována za pa-

nou jsem ho požádal: „Otče, mohl bych se s vámi jet podívat, co děláte?“ Jeli jsme do rezervace „Tisíc pahorků“ (ono jich tam je možná dvacet tisíc), už z dálky nás uviděly děti a zavedly nás do kruhové chatrče. Ten misionář vytáhl z kapsy skládací kalich, z ramene sundal stoličku (oltář) a začal sloužit mši svatou. Ničemu jsem nerozuměl, ale byla to nádhera. Oni začali zpívat — jsou to rození zpěváci — když znají melodii, okamžitě začnou harmonizovat ve čtyřech hlasech. Nejdříve potichu, silněji, crescendo, fortissimo, až by málem spadla střecha... pak kněz dal znamení — a bylo ticho. Řekl: „Teď jsi nás Bože slyšel. My zde klečíme, budeme Tě prosit a budeme Ti děkovat, protože Eucharistie znamená: děkuji Ti, Bože za všechno, že jsi mě stvořil, že tady můžu být a sloužit Ti!. A nemyslete si, že ta mše trvala pětáctyřicet minut. Tak dlouho trvalo jenom jedno kázání, a byly i dvě další. Ti černoši je hltali, oči měli na tom misionáři tak, že jsem myslel, že je už nezavrou. Tady když kněz káže deset, patnáct minut, už se lidé dívají na hodinky. Tam mše trvala dvě, tři hodiny. Když kněz řekl při proměňování „toto je moje tělo“, všichni začali tleskat: „Pán Ježíš je mezi námi“. A když při kázání řekl nějaký příběh s dobrým koncem, všichni se začali radovat a veselit, takže jsem mohl jít třeba kouřit, dokud to veselí trochu nepolevilo a mohli jsme pokračovat dál.

Jak se zdá, osvědčuje se založit program na vystoupení jedné osobnosti, která má účastníkům co říci. Nelze pochybovat o informační i formální hodnotě takového přístupu, zvláště pokud se spojí s volnějším, rozmanitějším a aktivitu umožňujícím zakončením, jako tomu bylo v případě tohoto jubilejního setkání.

Děkujeme libereckému duchovnímu správci P. Opletalovi, za všestrannou podporu našeho setkání, bez které by bylo téměř nemožné uskutečnit tak velkou akci.

Jednou jsme byli s tím misionářem na návštěvě nějaké vesnice. Nerozuměl jsem kázání, ale muselo být velmi smutné, protože to všichni Zuluové dávali najevo. Když jsme se vrátili, ptal jsem se ho, o čem mluvil. „Mluvil jsem o oběti. Vyprávěl jsem jim příběh mnicha Telemacha, kterého Bůh povolal do Říma do Kolossea na gladiátorský zápas. On vklouzl do arény, kde na život a na smrt bojovali dva gladiátoři. Zastavil je a začal se udiveně ptát, proč se ti dva krásní lidé zabíjejí. Tribuny začaly rvát: Odstaňte ho. Jeden z gladiátorů ho tedy probodl a Telemachus se zhroutil mrtvý k zemi. Ale byl to poslední den gladiátorských zápasů v Římě.“

Tu noc jsem nespál. Řekl jsem si: „Zdeňku, udělal jsi nějakou oběť ve svém životě? Že ses modlíš růženec s maminkou? Že jsi chodil do kostela hrát na varhany? Vždyť tě to bavilo. Ale dej nějakou oběť!“ Začal jsem o sobě přemýšlet a zjistil jsem, že se mi líbí práce toho misionáře. Zeptal jsem se sám sebe: „Dokázal bys být celý život svobodný? Dokázal bys žít bez ženy, nemít děti, nikdy neslyšet slovo »statinku«? Dokázal bys to?“ A odpověděl jsem si „Ano“.

Do Čech jsem se vrátil proto, že považuji

tolik mluví náš papež. I my, když chceme dělat misii, musíme znát českou kulturu. Ne tu z doby Karla IV., ale tu dnešní, zkaženou čtyřiceti lety socialismu.

Jednou, když jsem ještě neuměl moc dobře řeč Zulu, mluvil jsem anglicky o Duchu svatém a jeden Zulu to překládal. Po mši jsem za ním přišel a říkám: „Já sice ještě neumím Zulu moc dobře, ale ty jsi mluvil o něčem jiném než já.“ „Vy jste mluvil o Duchu svatém, já o šestém přikázání, protože vím, co moji lidé potřebují slyšet.“

Abych lépe vníkal složitější řeč Zulu, seznámil jsem se s jedním starým Zulu a brzy jsme se sprátelili. Navzájem jsme si vyprávěli o své víře (on byl pohan, jestli se to tak dá nazvat) a přišla řeč na Nejsvětější Trojici. Říkám, že je Bůh Otec neboli „Největší duch“, Ježíš, Bůh Syn neboli „Pán“ a Duch svatý. Jsou tři, ale přitom jedno. Ale ono to je těžké na pochopení... A on říká: „Ale vůbec ne, to je jako já a můj pět manželů. My jsme jedno.“ Zajímavé je, že oni skutečně vědí, ačkoliv třeba neznají Bibli, že manžel je s manželkou jedno tělo.

Vykládal jsem dál o Ježíšovi, že to je hrdina, který za mně dal život a vstal z mrtvých, abych mohl žít s ním po smrti. A ten Zulu řekl: „Já bych ho taky chtěl vidět. Co mám dělat?“ Řekl jsem: „Máš moc žen.“ „Tak ho neuvidím.“

Jednoho dne přišla zpráva, že tento můj přítel umírá. U jeho chatrče byly stovky pískačích, zpívajících a tancujících lidí. Je zajímavé, že Zuluové se nebojí smrti. Když jim řeknete, že neuvidí zítřek, mají z toho radost (mimo jiné že nebudou muset makat, že se budou mít dobře). My křesťané bychom si z toho mohli brát příklad, vždyť ten kdo zemřel bude žít věčně! Já tedy přišel do té chatrče a když mě viděl, prosil: „Otče, pokřti mě. Já chci vidět Pána Ježíše!“ Pokřtil jsem ho, chvíli jsem se modlil a on zemřel. Pootvřeně oči, krásný úsměv, jako kdyby chtěl říci: „děkuji ti, vidím ho!“ To byl můj nejkrásnější moment v misionářském životě.

Sepsal a přepsal Jan Macek

Českou republiku za nejtěžší misijní zemi vůbec. Otec biskup Koukl označil tuto diecézi za kamenolom. Možná jím je. Ale vy všichni jste misionáři. Duch svatý v nás čeká uzavřený, až ho pustíme ven a on bude moci něco dělat. A víte proč je Česká republika tak těžká misijní zemí? Protože vedle tří skupin lidí – věřících, nevěřících, ateistů – je tady největší skupina ta čtvrtá: nemám zájem. Naproti tomu i ti Zuluové, kteří nejsou křesťany, přesto věří v jednoho Boha.

Každý Zulu chce mít dcery, protože ženich si je musí koupit. Když otec provdá deset dcer, dostane deset krav a má za chvíli doma malé JZD. A Zuluové se zdvořilostně bavi jenom o dobytku. Jednou mi spadla garáž (čtyři kůly a navrchu tráva). Jako běloch bych mohl jít za obchodníkem a říct: „Potřebuji čtyři kůly. Kolik stojí?“ A on by mi napařil cenu. Když jsem respektoval jejich zvyky a kulturu a třičtvrtě hodiny se bavil o jejich kravách (každá má jméno), slepicích a dětech, dal mi je zadarmo a ještě mi je jeho synové donesli k misii a zasadili do země. To je inkulturace, o které

Přečtěte si...

Madre, Philippe:
Tajemství Boží lásky a služba uzdravování,
Karmel 1999,
169 Kč

Před několika lety vydali karmelitáni knihu Ale zbav nás od Zlého, v níž se autor věnoval ďábelskému působení na člověka a zabýval se v ní otázkou vysvobození. Autor je lékařem a zakladatelem komunity Blahoslavenství a je zároveň představeným mateřského domu tohoto hnutí v Cordes. Nyní vychází pokračování této knihy; v ní se zabývá i dále vysvobozením, ale rozšířil ji na oblast vnitřního uzdravení a na ještě choulostivější oblast mystického života.

Secondin, Bruno:
Nová hnutí v církvi,
Karmel 1999,
139 Kč

Letos začátkem prázdnin proběhlo na Velehradě národní setkání církevních hnutí a nových společenství. Postrádali jsme doposud u nás publikaci, která by nás s tímto fenoménem seznámila. Nyní tedy vyšla tato tak potřebná kniha, ve které autor podává nejprve historický přehled jednotlivých hnutí v církvi, aby se pak vě-

noval době před- a zvláště pokoncilní. Jednotlivá hnutí zkoumá podrobně jak z hlediska jejich vnitřní spirituality, tak v návaznosti na církevní strukturu. Kniha obsahuje sebereflexi nejvýznamnějších hnutí působících v naší republice.

Gaucher, Guy:
Jan a Terezie –
Plameny lásky,
Karmel 1999,
129 Kč

Od tohoto autora u nás v r. 1997 vyšel Životopis sv. Terezie z Lisieux. Zmiňuje se v něm o zaujetí této mladičké karmelitky sv. Janem od Kříže. Ve svých Dějinách duše píše sv. Terezie o tom, že ve svých 17 letech neměla jinou duchovní stravu než spisy Jana od Kříže. Publikace, kterou mám nyní před sebou, je výsledkem autorova bádání, jaký vliv měl sv. Jan od Kříže na sv. Terezii z Lisieux. Ten vliv byl velmi značný a projevoval se u ní až do konce jejího života.

Ortkemper, Franz-Josef:
1. list Korintánům,
Karmel 1999,
179 Kč

Radl, Walter:
List Galatánům,
Karmel 1999,
109 Kč

Další dva svazky malých stuttgartských komentářů.

Nyní bych vás chtěl upozornit na několik knih, které jsou cenově náročné a které byste si mohli eventuálně vypůjčit ve veřejné knihovně.

2000 let křesťanství,
Karmel 1999,
1790 Kč

Je to kniha, která je u nás zatím největším encyklopedickým počinem svého druhu. Čtenář tu najde v jedné knize přehlednou historii křesťanství od samotných počátků až po současnost. Je připojen obsáhlý dodatek k českým církevním dějinám po roce 1918 z pera známého publicisty Vladimíra Vaško. Kniha je rovněž bohatě ilustrována.

Durdík, Tomáš:
Ilustrovaná encyklopedie českých hradů,
Libri 1999, 650 Kč

Kniha obsahuje stručné monografie 629 objektů a dále kolem 500 dalších hesel věnovaných jak hradní oblasti, tak osobnostem stavitelů, badatelů, atd. Texty hesel doprovází na 1500 obrázků. Když jsem měl tuto knihu v ruce poprvé, ušasl jsem nad tím, jak má zmapovány všechny lokality. Myslím si, že význam této knihy je velmi značný, protože zasahuje nejen do všech historických disciplín a památkové péče, ale i do tvorby národního kulturního povědomí. Kniha byla vyznamenána v soutěži Nejkrásnější kniha roku.

Kuča, Karel: Města a městečka v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, Libri 1996–9, po 970 Kč za svazek

Tato encyklopedie obsahuje všechny současné, bývalé i zaniklé městské lokality v rozmezí od Abertam až po Mýto. Každé město je dokumentováno mapou stabilního katastru ze 2. čtvrtiny 19. století. Jsou zde četné dokumentární fotografie z přelomu 19. a 20. století doplněné výběrem historických vedut. Třetí svazek této encyklopedie byl rovněž oceněn v soutěži o nejkrásnější knihu roku. Máme zde možnost seznámit se s lokalitami z našeho kraje, které zanikly důsledkem těžby uhlí a tvorbou vojenských výcvikových prostorů.

Tomeš, Josef a kol.: Český biografický slovník XX. století, I. – III., Paseka 1999, cena 1999 Kč

Reprezentativní přehled osobností, které spoluvytvářely dějiny české společnosti posledního století včetně osobností z církevní oblasti.

Curtius, Ernst Robert: Evropská literatura a latinský středověk, Triáda 1998

Kde leží základy naší společné evropské identity, od čeho ji můžeme odvozovat a čím ji posilovat – to jsou otázky, které si klademe zvláště v této době. A z obav o zachování západní kultury tato kniha vznikla; autor, německý literární vědec a kritik, ji napsal ve čtyřicátých letech našeho století a vydal těsně po válce.

-mela-

Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

KNIHKUPECTVÍ

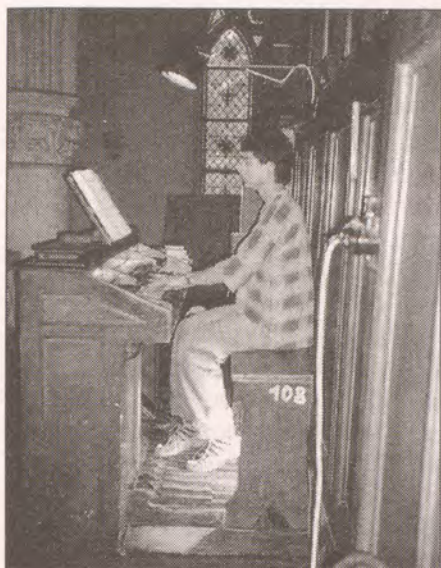

MÍROVÉ NÁMĚSTÍ 15, LITOMĚŘICE, 412 01

TEL. + ZÁZN.: 0416 / 732 458

IČO: 631 38 557 DIČ: 196-7508122655 IČO: 631 39 901

Varhanní koncerty v Teplicích

V době od června do října 1999 proběhl v kostele sv. Alžběty v Teplicích cyklus osmi varhanních koncertů. Za velmi vzácné a historicky cenné varhany, jejichž autorem je Josef Breintauer, postupně usedali významní umělci i studenti konzervatoře.

Na prvním koncertě se představil pedagog AMU v Praze prof. Jaroslav Tůma, který v programu uvedl díla Mendelssohna, Brahmsa, Musila a dalších. „Třešničkou na dortu“ byla improvizace na témata z publika, při kterých dovedl varhanní hru až na samu hranici možností nástroje. Zaslouženě sklídl nadšené ovace.

V průběhu letních prázdnin se představili Karel Híner — varhaník v Kutné Hoře — společně s barytonistou Radimem Vondráčkem, Pavel Braha, učitel varhanní hry v Sokolově, Hana Kaslová-Ryšavá, absolventka AMU u prof. J. Tůmy, Nikola Bojčev společně s flétnistkou Lenkou Chmelovou. Závěrečný koncert patřil absolventovi AMU a laureátovi mezinárodní varhanní soutěže Pražského jara '94 Mgr. Pavlovi Černému. Zvlášť obdivuhodná a efektní část programu byla Sonáta F dur A. Průchy. Publikum děkovalo nadšeným potleskem.

Důvodem pořádání těchto koncertů není jen obohacení kulturního života lázeňských hostů a občanů Teplic, ale i fakt, že nástroj v kostele svaté Alžběty není v příliš dobrém stavu a objevuje se stále více defektů. Chceme tedy zviditelnit daný problém a doufáme, že se nám v brzké době podaří shromáždit potřebných 500 000 Kč na opravu. Pro svou historickou cenu by měly být varhany zrestaurovány, a tím uchovány, aby mohly dále těšit uši i duši svým krásným zvukem. *Nikola Bojčev (na fotografii)*

Křesťanskou
rozhlasovou stanicí
Ize od 1. srpna
poslouchat také
z vysílače
JEŠTĚ 97,9 FM

Třetí adventní neděle

*Po sněhu půjdu čistém, bílém,
hru v srdci zvonkovou,
vánoční země je mým cílem.
Až hvězdy vyplovou,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
až lesní půjdu tmou.*

*Tu ztichnu tak, jak housle spící
a malý náhle, dětinný,
a v rukou žmoule beranici,
včarován v ticho mýtiny,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
svých slz až přeju bystriny.*

*Mír ovane mne, jak by z chléva,
v němž vůl a osel klmájí.
Světýlka stříknou z prava, leva,
noc modrá vzlykne šalmájí,
tu budu blízko již. Ach, jsem tak blízko již,
snad pastýři mne poznají.*

Třetí adventní neděle. Mám před sebou liturgickou knihu Denní modlitba církve — tedy breviář, začel jsem se do ní, ale už ten Prosinec Fráni Šrámka vyvolal přehlídku jmen těch, s nimiž bych si chtěl podat ruku ještě před Vánoce. A Augustin, tenhle severoafrický biskup z rozhraní čtvrtého a pátého století, nějak dnes rozezvučel struny mé duše, že se o jeho muziku chci i s vámi podělit teď o Vánocích, které přicházejí.

„Jan byl hlas, Pán však na počátku byl Slovo. Jan hlasem ve vymezeném čase, Kristus Slovem, od počátku věčným. Odstaň slovo — a čím bude hlas? Kde se nic nevyjadřuje, jde o prázdný hluk. Hlas beze slova buší do uší, srdce však nevzdělá.

Podívejme se, v jakém pořádku se ty věci dějí při vzdělávání našeho srdce. Uvažuj-li, co řeknu, již je v mém srdci slovo; chci-li ovšem k tobě mluvit, hledám způsob, jakým by proniklo k tvému srdci to, co je již v mém.

Hledám tedy způsob, jakým by se k tobě dostalo a ve tvém srdci usídlilo slovo, které v mém srdci již je. Použiji k tomu hla-

su a tímto hlasem k tobě mluvím. Zvuk hlasu přináší k tobě smysl slova. Když zvuk hlasu přenesl k tobě smysl slova, zvuk sice pomine, avšak slovo, které k tobě přenesl, je již ve tvém srdci, aniž při tom opustilo moje.

Nezdá se ti tedy, že sám zvuk, když k tobě přenesl slovo, říká: On musí růst a já pak se menší? Zvuk hlasu zazněl, aby vykonal svou službu, a zmizel, jako by říkal: Tak je má radost dovršena. Podržíme slovo, neztratíme slovo zrozené v samém nitru.

Chceš vidět pomíjivý hlas a trvale zůstávající božství Slova? Kde je dnes Janův křest? Posloužil a odešel. Nyní se slaví křest Kristův. Všichni věříme v Krista, doufáme, že nás Kristus spasí: tím zněl hlas.

Poněvadž pak je nesnadné rozlišit slovo od hlasu, byl i Jan považován za Krista. Hlas byl považován za slovo. Přiznal však, že je hlas, aby neublížil slovu. Nejsm Kristus, říká, ani Eliáš, ani prorok. Zeptali se ho: Kdo tedy jsi? A on odpověděl: Jsem hlas volajícího na poušti, připravte cestu Pánu. Hlas volajícího na poušti, hlas, který přerušil ticho. Připravte cestu Pánu; jako by říkal: Proto zní můj hlas, abych jej uvedl do srdcí. Avšak kam jej zavedu, tam se neuvolím vejít, nepřipravíte-li cestu.

Co znamená Připravte cestu, ne-li: správně prostě? Co znamená Připravte cestu, ne-li: smýšlejte s pokorou? Z Jana si vezměte příklad. Považují jej za Krista, on odpovídá, že není tím, za koho jej považují a nezneužívá cizího omylu pro nějaké vlastní zpupné vyvyšování.

Kdyby byl řekl: Já jsem Kristus, jak velice snadno by tomu byli uvěřili, když jej za Krista považovali ještě před tím, než by to byl řekl. Neřekl to; rozpoznal se, odlišil se, pokořil se.

Viděl, kde ho čeká spása. Pochopil, že je svítlnou, a strachoval se, aby ji neuhasil vítr pýchy.

Současní novozélandští řezbáři

Okresní muzeum Českého
ráje, Skálava 71, Turnov

pořádá až do 23. 12. 1999 výstavu prací
současných novozélandských řezbářů,
mezi nimiž je i pan Vladimír Čížek, ro-
dák z Turnova.

Hanne Eriksen-Mapp
Craig McIntosh
Ross Heywood
Dave Hegglun
Bill McIntyre
Owen Mapp
Donn Salt
Alan Hobbs
Omni Caeon
Norman Clark
Stephen Myhre
Vladimír Čížek

Záštitu nad výstavou má honorární kon-
zulka Nového Zélandu v Praze paní Věra
Egermayerová.
www.cosma.cz/nz-carvers

Jako kamínky do mozaiky...

Na polovinu září 1999 byla stanovena
dílčí uzávěrka pro Vaše dopisy k „Mar-
tyrologii české církve v době ateistické-
ho totalitarismu“, jak zní pracovní název
této iniciativy. K tomuto datu se do krá-
lovéhradeckého sekretariátu emeritního
arcibiskupa Mons. Karla Otčenáška sešlo
hodně dopisů. Upřímně děkujeme za tu
nadílku. Víme, co váhání a rozhodování
některé z Vás to psaní stálo, v mnoha pří-
padech jste se rozhodli až po několikeré
výzvě, často dopis začínal skromně:
„Jsem na rozpacích, mohu-li se hlásit mezi
diskriminované.“ — Lidé psali o sobě i
o svých blízkých či přátelích, často odk-
azovali na další jména a adresy. Díky tomu
máme už dnes zaznamenánu řadu jmen a
mnoho zkušeností s perzekucí, od té nej-
tvrdší až po drobné příběhy i situace, kdy
se s Boží pomocí něco dobrého podařilo.
Vytváří se tak velká dokumentace nejen
vězněných, ale i jejich nejbližších (často
podobně trpících) – a osob všech profesí
a stavů: dospělých, mládeže i dětí.

Dopisy, které došly do poloviny září,
nyní zpracováváme a postupně potvrzu-
jeme jejich příjem, prosíme o trpělivost.

Zároveň máme v úmyslu už z těchto prv-
ních materiálů připravit výtah do tisku.

Protože pro víru byly pronásledovány
statisíce lidí, a to po řadu desetiletí, jistě
je to, co jsme zatím dostali, jen zlomkem
Vašich zkušeností. Prosíme tedy: napište
nám i Vy, kdo jste se k tomu ještě nedo-
nutili (a někdy je opravdu třeba se donu-
tit!) — anebo se o této aktivitě teprve do-
zvídáte. Svátý otec Jan Pavel ve své en-
cyklice Tertio millennio adveniente píše:
„Do naší doby se vrátili mučedníci, často
neznámí jako *neznámí vojáci* velké věci
Boží. Pokud je to možné, neměla by se
v církvi jejich svědectví ztrácet.“

Nejde přece o „chlubení se“ — naopak,
kdo něco zažili, píší velmi skromně. Nemá
to být jen o hrdinských skutcích a nejen
o skutcích, jež vykonali hrdinové (i když
jistě i zachování si svého přesvědčení byl
hrdinský čin). Nezapomeňte udat jméno,
datum, místo narození a adresu. V případě
publikování budeme respektovat Vámi
požadovanou plnou nebo částečnou ano-
nymitu.

Své dopisy adresujte na: Biskupství krá-
lovéhradecké, + Mons. Karel Otčenášek,
Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové
Sekretariát arcibiskupa K. Otčenáška
Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové

Mcelské inspirace

Jak velice touží Nejsvětější Srdce Ježí-
šovo a Neposkvrněné Srdce Mariino po
spáse duší a po tom, aby každá duše mohla
přebývat v rajske blaženosti, je zřejmé
i z takzvaných mcelských událostí.

Tři mcelská děvčátka se před 150 lety
— právě v měsících říjnu, listopadu a pro-
sinci — velmi horlivě přičiňovala o spásu
duší. Vedena Matkou Boží pravidelně a
ráda se modlila růženec a 7. října 1849
vstoupila do bratrstva sv. růžence. S ve-
likou láskou všechna tři děvčata přináš-
ela oběti za duše v očistci i za hříšníky.

„V neděli dne 21. října zjevila se Krá-
lovna nebes s Ježíškem a anděličkem, jak
obyčejně před 10. hod. ranní v domečku
a se zalíbením pohlížela na hotový oltá-
řík, který prostotu tohoto domečku ozdo-
boval. Dítěm po modlitbách oznámila,
by daly sloužit tři mše, z nichž jednu k účtě
Navštívení Panny Marie, druhé za jisté
duše.“

Předchozí věta je výňatek ze zprávy
o mcelském vidění tří děvčátek, kterou na

pokračování přinášel časopis „Zahrádka
sv. Františka“ (měsíčník pro křesťanský
lid) v roce 1892. Jen ještě stručně z téhož
zdroje:

„Dítka snášely ná-
sledující dny utrpe-
ní těch nejkrutějších
bolestí. Plachová,
když ji nejkrutější
bolesti napadly, pro-
sila svého otce, aby
ji na zem položil.
Byl to úzkostný po-
hled na dítě, když co
červíček přes celou
hodinu na zemi se
svíjela. Lid ji nabá-
dal a prosil, že ji na
postel položí, aby se
na zemi netrápila,
dítě však dalo odpo-
věď neočekávanou:
»Pomněte, že Pán
Ježíš ne na zemi, ný-
brž na kříži pro nás trpěl, také já na zemi
trpěti mohu.« Lidí bylo mnoho přítomno,
každý nad dítětem ruce zjímaje, úzkostí
trnul, zvláště to mu na mysl připadalo:

»Ubohé dítě! Snad právě za mne nehod-
ného člověka trpíš!«

Jak nevzpomenout při této četbě na děti
z Fatimy — Hyacintu a Fran-
tiška a na jiné a jiné smírné
oběti — např. Terezii Neu-
mannovou — z jejichž slov:
„Jak dobrý je Spasitel!“ mů-
žeme dnes a v každou chvíli
svého života čerpat pro sebe,
ale též pro všechny ostatní
duše z nesmírného a neko-
nečného pokladu Božího mi-
losrdenství.

Je jen jeden Pán, jedno
Tělo..., jedna církev... Sláva
Otcí i Synu i Duchu svatě-
mu, jako byla na počátku
i nyní i vždycky...

Prosím, aby toto mé malé
zamyšlení bylo přijato jako
poděkování Pánu Bohu, Pan-
ně Marii — a také jako dík
všem duchovním, kteří se

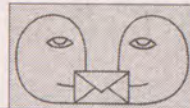
3. července t.r. účastnili poutní slavnosti
ve Mcelích konané k uctění Panny Marie
a z vděčnosti za projevy stálé Boží Lásky
vylévané na náš národ.

Viola Šleichová

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusejí shodovat se stanovisky redakce.

Je advent čekáním?

Uběhne ještě pár týdnů a bude tu doba adventní. Doba přípravy, tichého usebrání, očekávání...

V obchodech, přelácaných vším možným, vyhrávají naplno „Chtíc, aby spal“, na vánočních trzích řve z amplionu „Narodil se Kristus Pán“, v divadelních a kulturních sálech různé soubory radostně plesají „...dudlaj da“ a na vánočních besídkách se vesele pějí koledy... To vše je realita, s kterou nám nezbývá než se smířit — patří to k „folklóru“. Bohužel se v posledních letech tento nešvar šíří také do kostelů. Kdejaké sbory a sborečky si chtějí touto dobou zazpívat v kostele; je to vyloženě módní záležitost. A tak v čase vrcholícího adventu, kdy bychom se měli ještě více ztišit a připravovat srdce k přijetí Spasitele, vyzpěvují v potměšlém chrámu s holými oltáři „Gloria“ a „Hej, mistře, vstaň bystře“ a my tomu šokováni přihlížíme. Je to jako bychom na Velký pátek vytrubovali již „Aleluja“ — vždyť pár dní nehraje roli (?)

Trápí mě (a nejen mne) tahle věc již několik let. Cožpak nejsme schopni alespoň sakrální prostory uchránit onoho běsnění kolem? Copak neexistuje nějaká liturgická komise, která by se tomu postavila? Kdo jiný má říci pohanskému světu, který ztratil orientaci v základních hodnotách, že je nějaký řád, že vše má svůj čas, že je třeba někdy počkat, připravit se, zasloužit si něco, a ne chtít vše hned a kdykoli, prostě konzumním přístupem, jak se to dnes praktikuje? Vánoce pak pro mnohé skončí 26. prosince, kdy se vyhodí stromeček, zbytky cukroví a sváteční nálada do kontejneru.

Nemám nic proti vánočním koncertům. Je spousta nádherné hudby, která se právě pro tuto dobu hodí. Je libo „Rybovku“? Prosím, kdykoliv po Božím narození. Vždyť vánoční doba je dost dlouhá na to, aby se všechna hudební tělesa mohla dostatečně zviditelnit. Lidé se mezi svátky alespoň zvednou od televizních obrazovek a zajdou do vyzdobeného kostela...

Moc by mě zajímalo, co o uvedeném problému soudí čtenáři Zdislavy. Tolerujeme-li totiž vánoční zpívání v adventu, bylo by na místě k tomu také rozsvítit stromečky a postavit betlém, aby si příchozí posluchači iluzi vánoc vychutnali s celou parádou. Časem bychom se mohli dočkat

i toho, že budeme v kostelích pořádat v postě diskotéky, abychom se více otevřeli a vyšli vstříc hledajícím bratřím...

A pokud si teď myslíte, že jsem s tím měla jít za otcem biskupem, tak jsem to udělala.

Marie Landová, Litoměřice

Koncert v Mladé Boleslavi

Pondělí nebývá příliš příjemným dnem. Po dvou dnech odpočinku se jaksi moc nechce ani do práce, ani do společnosti. Mnozí z nás se spokojí s „bačkorovou“ kulturou, tím spíše, že ten večer „jednička“ vysílá Život na zámku. Dvě stovky lidiček však dokázaly dát 11. října přednost živému „vysílání“ svou přítomností v mladoboleslavském kostele, kde dvojice duchovních rozdávala pohodu a úsměvy. Příznačně to uvedl ten, který by mohl mít právo zatřknout, protože musel naši farnost opustit. Ale již první jeho pozdrav od oltáře i jeho široký úsměv byly dokladem opaku. A jeho úvodní pozdrav a přání, aby i hudbou získal milost Pána, byly dokladem pokory. Po mši, kterou s ním koncebroval mladoboleslavský děkan P. Hlouch a Michalův spolužák z pražského semináře P. Jaroslav Konečný, začal koncert. Hudební nástroje, na něž koncertovali, byly ojedinělé. Od dob Ctirada a Šárky se na ně tak „nedulo“. On tenkrát zaslepen Šárkou, ona pomstou. Zde v Mladé Boleslavi pak oba láskou.

Kolik dobra nám Michalovou nepřítomností a jeho poslušností „uteklo a utíká“. A to v té době, kdy je třeba, aby každá farnost měla kněze, který dokáže opravdu vést své ovečky, kdy místo slov je třeba činů, neboť ty „táhnou“. Je tak trochu škoda, že místo lásky přišla do farnosti paseka, kdy místo naděje na proglašácké studio v Mladé Boleslavi můžeme P. Michala slyšet jen z éteru. I za to budiž Pánu díky! Touhou každé diecéze (a některé už to mají) by však mělo být mediální studio, které by katolickému rozhlasu poskytovalo aktuální informace z diecézního regionu. Dočkáme se ho?

Václav Zeman, Mladá Boleslav

P. Josef Jeřábek

je jezuita, kterého známe jako kněze působícího u řeholních sester premonstrátek ve Velkém Březně, potom jako kostelníka v Bohosudově a znovu jako duchovního správce řeholních sester v Děčíně a opět v Oseku. Tam totiž prožil určitou dobu v internaci řeholníků v padesátých letech pronásledování. Působení zde v Oseku trvalo 15 let. Potom na něho čekalo známé mariánské poutní místo na Svatém Hostýně – od roku 1993 – a tam také 6. října téměř pětáosmdesátiletý umírá. Ve středu 13. října ve 14 hodin byl pochován a očekává své vzkříšení.

J. H.

Litoměřická diecéze

Opět zde pro vaši orientaci připojujeme mapu naší diecéze s vyznačením míst, která jsou v tomto čísle zmiňována.

Křesťanští umělci měli svoji konferenci

Některé reportáže vznikají připravené a jiné — to je tento případ — se objeví tak rychle, že ani autor neví jak. Moje návštěva v Rádiu Proglas sice nepřinesla svůj zamýšlený výsledek, ale zato jsem se aktivně zúčastnil akce, která dalece překračuje rámeček brněnské diecéze, odkud je Rádio Proglas vysíláno.

V Arcibiskupském gymnáziu se právě konal sedmý ročník konference pro křesťanské umělce s názvem Hrejte dobře a zvučně.

Jak je v podtitulu oznámeno: Básníci, hudebníci, malíři, sochaři, skladatelé, mimové, tanečníci, chváliči, kritikové, bratři a sestry z Křesťanské misijní společnosti sídlící v Brně uspořádali týden plný vystoupení křesťanských umělců — nejen hudebníků, kteří se přijeli prezentovat. Jak jsem pochopil, v rámci seminářů a přednášek se přišli tito lidé povzbudit, přiučit a diskutovat o tom, co je pro křesťanské umění charakteristické a podstatné.

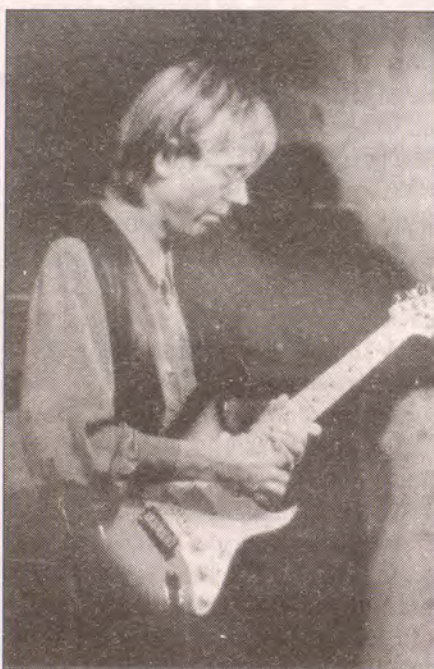
Čtvrteční odpolední program, kterého jsem se měl tu čest také účastnit, byl věnován tématu, které je našemu časopisu velmi blízké: Sůl v médiích. Hned na úvod se mi podařilo ulovit několik slov od vedoucí moderátorky semináře, paní Hany Pinknerové z křesťanského společenství v Brně:

Můžeš mi říci, prosím, něco o historii konference?

Před sedmi lety jsme poprvé udělali konferenci pro křesťanské hudebníky. Zaměřená byla na uctívání a chválu v jejich domovských křesťanských sborech. V průběhu let se z ní vyvinula konference pro všechny křesťanské umělce. Letos se tedy do Brna sjelo množství hudebníků, tanečníků, výtvarníků, básníků a mimů i nějací kritici (to jsme všichni – smích). Cílem je setkat se ke společným modlitbám, povzbudit se, inspirovat a vzdělat v praktických oblastech umění.

Poté již začal oficiální odpolední pořad na téma médií, který otevřel několik otázek. Úvod od mladého sympatického muže Dicka Krause z české televize (bohužel jsem ale nezjistil které konkrétně) byl velmi krátký: „Nemáme připravenou žádnou přednášku. Máme hlavně otázky k diskusi!“

Krátkým představováním nás zúčastněných začala atmosféra diskuse nad první otázkou: „Máme zasahovat do médií, jsme-li vyzváni?“ „Máme za každou cenu svědčit v médiích o Kristu?“ Zástupci křesťanských rádií Proglas, TWR (Trans World Radio), televize, členové křesťan-

ských kapel i hosté včetně mé maličkosti jsme pak počáteční těžkopádnou diskusi rozvinuli do zajímavého kolokvia. Diskuse vyústila do sdělování osobních zkušeností s médii, ať už hovořili ti, kteří sami média tvoří, nebo ti, kteří se jen stali „obětí mediálních pracovníků“.

Seminář skončil tak náhle, jak začal. Vcelku nepřinesl nic převratného, ale jasně zazněly principy, podle kterých se má člověk — křesťan — v médiích chovat.

P. Podzimek

Otakar Pinkner, bývalý rockový hudebník, konvertita a autor písne „Vyvyšuji tebe, Pane, nad tímto dnem“ — foto archiv KT

Kathy Thibodeaux při vystoupení

Baletní soubor Magnificat

V divadlech v Liberci, Jablonci nad Nisou a v Ústí nad Labem vystoupil v říjnu baletní soubor Magnificat z USA. Soubor byl založen v roce 1986 a s jedním z jeho členů, ústeckým rodákem Jiřím Voborníkem, si o minulosti i současnosti souboru povídala na konferenci „Hrejte dobře a zvučně“ Ivana Pejchalová z Radia Proglas:

Jiří: Balet Magnificat vznikl jako specificky křesťanský baletní soubor a bylo to poté, co jeho zakladatelka Kathy Thibodeaux vyhrála stříbrnou medaili na mezinárodní baletní soutěži, což je v baletu něco jako olympiáda ve sportu. Většina tanečnic přijíždí proto, aby získala slávu a proslulost. Kathy tančila na křesťanskou píseň a její touhou bylo zbytek taneční kariéry darovat Pánu. Po soutěži a po vypršení smlouvy už ji neobnovila a v Jacksonu v Mississippi založila vlastní soubor, který tvoří tanečníci ze světových divadel, kteří měli víru v Pána Ježíše ve svých srdcích a nechtěli už tancovat pro pohádky nebo příběhy, ale chtěli svůj talent darovat zpátky Pánu.

Jak se stalo, že tanečníci do souboru přišli?

Většinou jsou to zázraky. Jedna tanečnice, která tancovala v Pittsburghském baletním divadle, slyšela od kamarádky kamaráda, že v Jacksonu je profesionální křesťanský baletní soubor, a aniž by věděla cokoliv dalšího, odletěla tam s tím, že Pán jí ukáže, jestli to je jeho vůle. Bylo to s ní asi podobné jako se mnou, když jsem vešel do studia a během pěti nebo deseti minut jsem věděl, že všechna léta studia na konzervatoři nebo baletním učilišti jsou vlastně proto, aby člověk tancoval pro Ježíše. Takto jsme se během třinácti let sešli a vystřídali a jsme vlastně jako rodina.

zkrácený zprávy rozhlasového pořadu